

НАИСТИНА ЛИ ВЯРВАШ В ЧУДЕСА ?

Дейвид Уилкерсън
16 Януари 2006

В Матей 14 глава ние виждаме Исус да се качва на лодка и да се отправя към „усамотено място“. Той току що беше чул, че Йоан Кръстител е бил обезглавен и погребан. И сега Той беше толкова разстроен от тази новина, че пожела да се усамоти и да се моли.

Но когато множествата чуха, че Исус се оттегли, „Го последваха пеша от градовете.“ (Матей 14:13). Представете си Христос поглежда и вижда как хиляди хора идват към Него от всички посоки, във всевъзможно физическо състояние. Болните бяха носени на носилки или бутани на самоделни колички към Него. Слепи мъже и жени бяха водени през тълпата, а сакатите куцукаха напред с импровизирани бастуни и патерици. Всички те бяха нетърпеливи да се доближат до Него, за да ги докосне единствения Човек, който можеше да ги изцери.

Как откликна Христос към тази невероятна сцена? „ И Той, като излезе, видя голямо множество, смили се над тях и изцели болните им.“ (14:14). Ако ти беше там в онзи ден и гледаше от хълма, щеше да се изумиш на събитията, които се случваха пред теб. Обезформени ръце бяха изправяни, сакати крака почваха да ходят, глухи уши чуваха, неми езици изведнъж викаха хваления към Бог.

Гледката и звука на всичко това трябва да са били съкрушителни. Въпреки това, на края на този невероятен ден, след като извърши всички тези изцерителни чудеса, Исус реши да нахрани множествата. Казва ни се, че това беше тълпа от 5000 мъже, без да се броят жените и децата. А за да ги нахрани, Исус взе 5 самуна хляб и 2 сухи риби, моли над тях и започна да ги чупи на парчета, за да ги дадат на хората.

Кош след кош се пълнеха с бързо увеличаващата се храна. И някак си, докато учениците я раздаваха на множествата, храната просто продължи да се увеличава. В края на огромната вечеря всеки от тълпата се беше наял до пръсване, учениците върнаха 5 коша с остатъци.

Поставете себе си в тази сцена, като един от тълпата в онзи ден

Опитай се да си представиш това: току що си видял изцеление след изцеление, чудо след чудо. Не мислиш ли, че след такъв ден ще бъдеш на колене хвалещ Бог? Не би ли си казал: „Никога повече няма да се съмнявам в изцерителната и чудотворна сила на Христос“?

Тогава, след като си видял всички тези чудеса, си видял и чудотворното нахранване на повече от 5000 души. Би изпаднал в пълно благоговение, учуден, мислещ си: „Това, което направи Господ днес, е невероятно. Това укрепи вярата ми. Отсега нататък ще практикувам непоклатима вяра.“

След това, след невероятните събития от деня, ти виждаш Исус да „задължава“ учениците си да се качат на една лодка и им казва: „Тръгвайте, отидете до другия бряг.“ (виж Матей 14:22). Гръцката дума за „задължава“ тук означава „да заставам, настоявам, насилвам или убеждавам“. Исус подтикваше учениците Си по възможно най-строгия начин: „Братя, просто влизайте в лодката. Тръгвайте!“ Той щеше да разпусне множествата и да се срещне с учениците след това.

Сега, през цялото това време Исус беше чел мислите на учениците Си. Той знаеше, че те не разбират какво се случваше в онзи ден. Посланието за чудесата все още не беше проникнало в сърцата и умовете им, а съмненията все още ги натискаха. Чудя се дали Исус клатеше глава от изумление, докато те се отлепяха от брега, наранен от нестабилната им вяра след всичко, което бяха видели.

Какво трябваше да направи Исус, за да върне учениците Си към непоклатимата вяра?

Трябваше ли всъщност да ходи по вода, за да събуди учениците Си? Разбира се, точно това направи Христос. Излезе буря, лодката беше тласкана от вълните, а „Той дойде към тях, като вървеше по езерото.“ (14:25)

Когато учениците Му Го видяха, не можаха да повярват на очите си. Всъщност, те си помислиха, че Той е призрак. „Помислиха, че е призрак, и извикаха; защото всички Го видяха и се изплашиха.“ (Марк 6:49-50). Но Исус им каза да не се страхуват: „И влезе при тях в кораба и вятърът утихна. А те много се изумиха и учудиха в себе си.“ (6:51)

Едва в този момент ние виждаме подобие на вяра да се надига у учениците: „А онези, които бяха в кораба, Му се поклониха и казаха: Наистина Ти си Божи Син!“ (Матей 14:33). Докато четем това въздишаме с облекчение и си мислим: „Най-сетне разбраха. Повярваха в чудотворната сила на Исус. Най-накрая започнаха да вярват в чудеса и в тях започна да се изгражда основата на вярата. Сега вече са готови да се изправят пред всяко изпитание с непоклатима вяра.“

Но не беше точно така. Марк казва, че това ни най-малко не беше важен момент за вярата им: „Защото не се бяха вразумили от чудото с хлябовете, тъй като сърцето им беше закоравяло.“ (Марк 6:52). Гръцката дума за „закоравен“ тук означава дебела, груба кожа. Според Марк учениците съвсем бяха пропуснали посланието с хлябовете и рибите. Това е много важно изявление, понеже има много общо с вярата в Бог.

Помнете, че това бяха мъже, които дълбоко обичаха Господ и истински вярваха, че Той може да извърши чудеса за другите. Те нямаха проблем да приемат чудесата, които Исус извърши за множествата. Но не можаха да повярват, че Христос би направил същото и за тях. Когато ставаше дума за това да Му повярват, че ще извърши чудо в собствената им криза, нещо важно отсъстваше.

Възможно е да кажеш „аз вярвам, че Бог може да направи невъзможното“ и въпреки това да си убеден, че Господ не може да ти помогне

Ние можем да станем толкова дебелокожи от съмнения, че истината повече да не може да проникне в нас. Например, можем да се закоравим емоционално поради години на изпитания, страхове, страдания, съмнения, разочарования.

В Матей 15 глава ние четем за друго събрание на множества от хора, където мнозина бяха чудотворно изцерени и нахранени. Този път тълпата наброяваше 4000, плюс жените и децата. Още веднъж Исус извърши чудеса на изцерения след което чудотворно нахрани народа само със 7 самуна хляб и няколко риби. След това всички се нахраниха, а учениците събраха 7 коша пълни с остатъци.

Когато деня свърши, Исус отново се качи на лодката с учениците Си, този път за да отплава за Магдала. Докато пътуваха, учениците се караха помежду си: „Кой забрави да донесе хляб?“ Очевидно те имаха само 1 хляб (виж 8:14). Представете си ги: Петър, Яков, Йоан и останалите се притесняваха за хляба, а току що бяха излезли от най-голямото ядене на хляб в историята!

Когато Исус ги чу, не повярва на ушите Си. Той ги смъмри: „Още ли не разбирате и не си ли спомняте петте хляба на петте хиляди души и колко коша събрахте; нито седемте хляба на четирите хиляди души и колко кошници събрахте? Как не разбирате...“ (Матей 16:9-11)

След това попита: „Когато разчупих петте хляба на петте хиляди души, колко коша пълни с къшеи вдигнахте? Казаха Му: Дванадесет. А когато разчупих седемте на четирите хиляди души, колко кошници пълни с къшеи вдигнахте? Казаха Му: Седем. И им каза: Още ли не разбирате?“ (Марк 8:19-21)

Исус казваше с други думи: „Как е възможно това? Аз се опитвам да изградя основа на вярата у вас. Как е възможно да не проумявате тези чудеса?“

Питам ви, защо Исус свърза мършавата, клатеща се вяра на учениците с чудесата с хлябовете и рибите? Защо Той отдаде съмненията и коравосърдечието им на това, че не бяха разбрали смисъла на тези невероятни събития? Защо просто не им напомни чудото, при което превърна водата във вино? Или пък прокаженият, който беше изцерен на мига? Или пък парализираният, прикован на легло мъж, който беше спуснат към Него през покрива, изцерен от Христос и веднага взе постелката си и проходи? Ами нечистите демони, които видяха Исус и паднаха пред Него викайки: „Ти Си Божия Син“?

Всички тези невероятни събития се случиха преди Христос да нахрани множествата. Въпреки това Исус говори на учениците си 2 пъти за тези чудеса. Защо?

Нека се върнем отново към нахранването на 4-те хиляди души за да видим дали можем да разберем духовния смисъл. „А Иисус повика учениците Си и каза: Жал Ми е за множеството, защото три дни вече останаха с Мен и нямат какво да ядат; а не искам да ги разпусна гладни, да не би да им прималее по пътя.“ (Матей 15:32)

Аз вярвам, че тук Христос обясняваше нещо на учениците Си. Той казваше: „Ще направя нещо повече за народа от това само да ги изцерея. Ще гледам да имат достатъчно хляб, за да се нахранят. Загрижен съм за всичко, което засяга живота им. Трябва да видите, че Аз съм нещо повече от просто някаква сила. Аз съм и състрадание. Ако ме разглеждате само като изцерител, могъщ чудотворец, ще се страхувате от Мен. Но ако ме видите и като състрадателен човек, ще ме обикнете и ще ми вярвате.

Току що ви показах пред две различни тълпи от по 5000 и 4000 души, че ме е грижа за хората ми. Вие сте стълбовете на църквата ми, но сърцата ви все още са корави по този въпрос. Трябва да вярвате, че имам милост към хората си по всяко време, във всяка криза, пред която са изправени.“

Защо сърцата на учениците бяха толкова закоравени за тази истина? Те не се съмняваха, че Иисус можеше да изцери с едно докосване или дума. Те не се съмняваха в състраданието Му към измъчените маси. Всъщност, те се чудеха и Го хвалеха когато извършваше чудеса за хората. Но след това, когато бяха сами на лодката, далеч от голямото събрание, те започнаха да се притесняват за собствените си нужди. Не бяха убедени, че Иисус ще извърши чудеса за тях и семействата им.

Пиша това послание за всички онези, които са на предела на силите си, започват да залитат, съкрушени от ситуацията си. Бил си верен слуга, хранил си другите, вярваш, че Бог може да направи невъзможното за Своя народ. Въпреки това изпитваш известни съмнения относно желанието Му да се намеси в битката ти.

Чрез тези пасажии в Библията Светият Дух ни призовава да си спомним хляба, рибите, изобилието. Ние сме призовани да разчитаме на състраданието на Иисус към физическите ни нужди, като знаем, че Той не желае да позволи на никой от нас да отмалее.

Искам да знам нещо – колко от тези, които четат това послание, са изговаряли думи на вяра и надежда за други хора, които са били изправени пред тежки, видимо безнадеждни ситуации? Вие сте ги призовавали да „Издържат! Бог може. Той е чудотворец, а обещанията Му са верни. Така че – не губи надежда. Бъди окуражен, понеже Той ще отговори на вика ти.“

“Наистина ли вярваш в чудеса?” Това е въпросът, който ми зададе Светия Дух. Аз отговорих: „Да, разбира се, Господи. Вярвам във всяко чудо, за което съм чел в Библията.“ Но този отговор не е достатъчно убедителен. Въпросът, който задава Господ на всеки един от нас е: „Вярваш ли, че мога да направя чудо за теб?“ И не само едно чудо, а чудо във всяка криза, всяка ситуация, пред която сме изправени. Нуждаем се от нещо повече от старозаветни чудеса, новозаветни чудеса, исторически чудеса, а от съвременни, лични чудеса, които са направени само за нас и за нашата ситуация.

Помисли за трудностите, пред които си изправен в този момент, най-голямата ти нужда, най-големия ти проблем. Молил си се за това толкова дълго. Наистина ли вярваш, че Господ може и ще ти помогне, по начин, който не можеш да си представиш? Този вид вяра заповядва на сърцето да спре да се тревожи и да задава въпроси. Той ти казва да си почиваш в грижата на Отец, да Му вярваш, че ще направи всичко в Неговото време и по Неговия начин.

Съществуват два вида чудеса: незабавни и постепенни

Вече споменах някои от чудесата, които извърши Исус в Новия Завет. Старият Завет също е пълен с чудотворната сила на Бог – от разделянето на Червено море до разговора на Бог с Моисей в горящия храст. Чрез вяра Илия докара огън от небето. А по-късно, когато Господ му говори в пещерата, имаше вятър, гръмотевици, невероятни гледки и звуци.

Всичко това бяха незабавни чудеса. Хората, на които те се случваха, ги видяха, почувстваха и бяха развълнувани от тях. Те са и този вид чудеса, които искаме да видим днес, които да причинят благоговение и почуда. Ние искаме Бог да разкъса небето, да дойде в ситуацията ни и да разреши проблемите ни с внезапен изблик на небесна сила и мощ.

Но по-голямата част от чудотворната Божия сила в живота на хората Му идва от онова, което наричаме „постепенни чудеса“. Това са чудеса, които са едва доловими за погледа им. Те не са придружени от гръмотевица, светкавица или някакво видимо движение или промяна. Постепенните чудеса по-скоро започват тихо, без много шум и се разкриват бавно, но сигурно, лека полека.

И двата вида чудеса – незабавните и постепенните – бяха представени когато Христос нахрани народа двата пъти. Изцеренията, които извърши Той бяха незабавни, видими, бързо възприети от онези, които бяха там в онези дни. Мисля си за куция човек със съсухрено тяло, който изведнъж видя физическа промяна в тялото си, така че можеше да тича и да скача. Това беше чудо, което трябваше да изуми и докосне всички, които бяха там.

Но чудесата с храната, които извърши Христос, бяха постепенни. Исус се моли с проста молитва за благословение, без огън, гръмотевици или земетресение. Той просто разчупи хляба и изсушената риба, като дори не даде знак, че се случваше чудо. Но за да се нахрани толкова много народ, трябваше хляба и рибата да бъдат разчупени хиляди пъти през целия ден. А всяко парче хляб и риба беше част от чудото.

Точно така Исус извършва много от чудесата за народа Си днес. Ние се молим за незабавни, видими чудеса, но много често нашия Господ работи тихо, като извършва чудо за нас малко по малко. Може да не сме в състояние да го чуем или докоснем, но Той работи, изработва освобождението ни отвъд онова, което можем да видим.

Това е, което Исус искаше да видят учениците Му. Той толкова много искаше те да знаят, че през цялото време Той се работеше за тях: изпращаше стрели по врага, смълчаваше лъжливи духове, вярно пазеше и защитаваше всеки скъпоценен човек, който Отец Му беше поверил.

В момента може да живееш в чудо, а просто да не го виждаш

Може би в този момент ти чакаш чудото си. Обезкуражен си защото нещата изглеждат са в застой. Не виждаш никакво доказателство за свръх естествената работа на Бог за теб.

Помисли за това, което казва Давид в Псалм 18: „В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му.

Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха... Дим се издигаше от ноздрите Му и огън от устата Му пояждаше... Той сведе и небесата и слезе... И ГОСПОД прогърмя от небето и Всевишният издаде гласа Си... И изпрати стрелите... изстреля светкавици“ (Псалм 18:6-9, 13-14).

Трябва да разберете, че нищо от това не се случи буквално. Това беше нещо, което Давид видя с духовното си око. Възлюбени, това е вяра. Когато повярваш, че Бог е чул вика ти, че не се е забавил, че не пренебрегва молбата ти. Вместо това, Той тихо е започнал да извършва чудото ти веднага, след като си се молил и дори в този момент Той извършва свръхестествена работа за теб. Това означава наистина да вярваш в чудеса – страхотната Му постепенна работа в живота ни.

Давид разбра фундаменталната истина, която стоеше зад всичко това: „И Той ме изведе на широко, освободи ме, защото благоволи в мен.“ (18:19). Давид заяви: „Знам защо Бог прави всичко това за мен. Защото благоволи в мен.“

Аз наистина вярвам в незабавните чудеса. Бог все още върши славни, незабавно чудеса в света днес. Но в тези евангелски пасажии Исус ни кара да помним и да обърнем внимание на постепенните Му чудеса и тяхната роля в живота ни днес.

Бях много благословен от нещо, което прочетох в евангелието на Йоан относно нахранването на 5-те хиляди души. „Иисус, като повдигна очи и видя, че към Него идва голямо множество, каза на Филип: Откъде да купим хляб, за да ядат тези? А това каза, за да го изпита; защото Той самият знаеше какво щеше да направи.“ (Йоан 6:5-6). Исус повика Филип настрана, прегърна го и каза: „Брат Филипе, погледни хилядите хора тук. Всички те са гладни. Кажи ми, откъде да купим достатъчно хляб за тези хора? Какво мислиш, че трябва да направим?“

Колко невероятно мило беше това от страна на Христос. Исус знаеше какво ще направи през цялото време, това ни казва долния стих. Но Господ се опитваше да научи нещо Филип, а урока, който му преподаваше, се отнася за всеки един от нас днес. Помислете за това: колко хора от Христовото тяло стоят будни през половината нощ и се опитват да намерят разрешение за проблемите си? Мислим си: „Може би това ще стане. Не, не... Може би това ще разреши проблема. Не...“

Представям си Филип да се почесва по главата и да казва: „Господи, говорих с Андрей, Петър, Яков и Йоан и имаме само 200 динария за хляб в общата каса. Това е абсолютно недостатъчно за толкова голяма нужда. Имам голям проблем с хляба.“ (виж 6:7).

Но Филип и апостолите нямаха само проблем с хляба. Те имаха проблем и с печенето на хляба, проблем с парите, проблем с раздаването на хляба, с транспортирането му и проблем с времето. Съберете всичко това и ще видите, че те имаха проблеми, които дори и не си представяха. Ситуацията им беше абсолютно невъзможна.

Но Исус през цялото време знаеше какво точно щеше да направи. Той имаше план. Същото важи и за твоите трудности и проблеми днес. Има проблем, но Исус познава цялата ситуация. И Той идва при теб и те пита: „Какво ще правиш по въпроса?“

Правилният отговор на Филип би бил: „Исусе, Ти си Бог. Няма нищо невъзможно за Теб. Така че аз ти давам този проблем. Той вече не е мой, а Твой.“

Точно това трябва да кажем на Господ днес, по време на нашите кризи: „Господи, Ти си чудотворец. И аз ще предам всичките си съмнения и страхове на Теб. Поверявам на грижите Ти цялата ситуация, целия ми живот. Знаем, че няма да ми позволиш да се поклатя. Всъщност, Ти вече знаеш какво ще правиш с проблема ми. Вярвам в силата Ти.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Do You Really Believe in Miracles?](#) / [Наистина ли вярваш в чудеса?](#)